

Anna Lukešová

Anna Lukešová se narodila v roce 1935 v obci Purkarec u Hluboké nad Vltavou. Pocházela z pěti dětí a byla z nich nejmladší. Její bratr na konci druhé světové války utekl z Brna, kde jako nuceně nasazený kopal zákopy, a doma ho hledal četník.

Lukešová: Takže přišel četník, protože četnická stanice byla naproti nám a říkal jako tatínkovi, že se musí vrátit a že prostě to musí nahlásit a von povídal: „Hele, jestli něco nahlásíš, tak uvidíš.“

Četník bratra nenahlásil, bratr už zůstal doma a o svou mladší sestru se vždy staral a pomáhal ji se vzděláním.

V padesátých letech musela rodina vstoupit do JZD. Otec paní Lukešové už byl tehdy starý.

Lukešová: Voni tam vždycky tak jako zdržovali večer někoho. A náš tatínek prostě, úplně ho vidím, jak si umyl ty nohy v tom lavoru a povídal: „Pánové, já musím ráno brzy vstávat a já si jdu lehnout.“ A maminka říkala: „Takhle je to vždycky.“

Když bylo paní Lukešové 15 let, začala pracovat ve Stavoprojektu v Českých Budějovicích jako kreslička a později si při zaměstnání dodělala stavební průmyslovku. Díky Stavoprojektu se také později poznala se svým budoucím manželem Juliem Lukešem.

Její muž musel v 50. letech sloužit u Pomocných technický praporů a později pravidelně chodil na výslechy Statní bezpečnosti

Lukešová: Můj muž měl teda za mého života 13 zaměstnání, takže to bylo docela veselý. No, já mu vždycky říkala: „Julíku, ale ještě tě nezavřeli“.

Po svatbě bydleli v domě v České ulici v Českých Budějovicích, kde dříve provozovala rodina manžela řeznictví, ale během komunismu

dům zabral státní podnik Masný průmysl, nechal je v části domu bydlet a vybíral od nich nájem.

Všechny potíže pomáhala překonat paní Lukešové její víra.

Lukešová: Celej můj život jako mě provází křesťanství. Nikdy jsem nepodvolila tomu, že třeba se nesmělo chodit do kostela nebo todle.

V roce 1963 se jim narodil syn Julius a později i dcera Markéta. I v těžké situaci dokázala paní Lukešová udržet milovanou rodinu pohromadě a vychovat dvě děti. Ze syna se stal celosvětově známý a uznávaný parazitolog.

Lukešová: Musíte bejt tolerantní a prostě si říct, že ten život není jednoduchej, je složitej, ale měla jsem velmi šťastný manželství, jako musím říct.

Dům byl nakonec rodině vrácen a paní Lukešová pak věnovala s manželem mnoho času a energie jeho opravě. Nikdy neztratila vášně pro fotografování a cestování.

Lukešová: A pak jako jsem nějak vožili, když se ta doba změnila a i při tej práci jsme začli cestovat, no. Protože jsme vždycky jenom cestovali jenom prstem po mapě.

Navštívila různé země Evropy, byla v Americe, Arménii a Gruzii. Jejím nejoblíbenějším místem se stal Dubrovník.